

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/12/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316010651
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Zeleňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8316010651.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Marty Zeleňakovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.07.2018, v trestnej veci obžalovaného H.. K. F. pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 1T/118/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovanému

H.. K. F. i, nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom P., P. XXXX/XX, okres Y. nad V.

u k l a d á:

Podľa § 183 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j/, Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., podľa § 41 ods. 1 tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák., výkon uloženého trestu podmiennečne odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. ustanovuje skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. a/ Tr. zák. ukladá ako súčasť probačného dohľadu povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej X. M., nar. XX.XX.XXXX na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydlia poškodenej.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného H.. K. F. vinným zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa XX.XX.XXXX v čase od XX.XX hod. v byte na ulici R. 2B v P., v mieste prechodného bydliska poškodenej X. M., túto na gauči nachádzajúcom sa v obývacej miestnosti, trikrát udrel otvorenými rukami po oboch lícach, škrtil ju rukami a držal za sánku, kde po tom, ako sa jej podarilo vytrhnúť z jeho zovretia, ho vyzývala, aby z bytu odišiel preč, čo nerešpektoval, na čo X. M. z obývačky utiekla, kde ju obvinený H..

K. F. dobehol a na chodbe bytu chytil a zvalil na zem, kde ju držal tak, že na nej sedel obkročmo, škrtil ju a následne ju odtiahol do spálne na posteľ, ľahol si ku nej, pričom ju stále držal a v byte zotrval celú noc, kde následne aj dňa 30.09.2015 v ranných hodinách po opakovaných výzvach poškodenej, aby odišiel z bytu preč, túto nerešpektoval, zobral do rúk kuchynský nôž, otočil ho proti sebe a kričal, aby ho zabil.

Za to mu podľa § 183 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, výkon ktorého mu podľa § 51 ods. 1 Tr. zák., v spojení s ust. § 51 ods. 2 Tr. zák. podmienične odložil na skúšobnú dobu 3 rokov a zároveň určil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 4 písm. a/ Tr. zák. uložil obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu aj obmedzenie spočívajúce v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej X. M., nar. XX.XX.XXXX na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydľia poškodenej.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T 190/2015 zo dňa 11.12.2015, právoplatným dňa 17.12.2015, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere ôsmich mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienične odložený na skúšobnú dobu 1 roka a 3 mesiacov a súčasne zrušil aj všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal obžalovaný, prostredníctvom svojho obhajcu, odvolanie. V písomných dôvodoch svojho odvolania poukázal na príslušné ustanovenia Trestného poriadku, Trestného zákona, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Ústavy SR, na skutočnosť, že v súvislosti s poškodenou X. M. už raz trestne stíhaný za skutky, ktoré sa mali stať 03. a 16.10.2015, bol, pričom Okresný súd Humenné ho trestným rozkazom zo dňa 11.12.2015 sp. zn. 3 T 190/2015 uznal vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania a prečinu ublíženia na zdraví s tým, že skutku v prejednávanej veci sa mal dopustiť 29.09.2015. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na skutočnosť, že okolnosti, ktoré sa mali udiať 29.09.2015 poškodená uvádzala už v trestnom oznámení v októbri 2015 a pri svojom výsluchu na Okresnom riaditeľstve PZ, odbore kriminálnej polície, v Humennom a na skutočnosť, že od 01.10.2015 už nie je policajtom. Namietal, že ak vyšetrovateľ v OR PZ Humenné mal vedomosť o tom, že sa stal trestný čin, bol povinný bez meškania začať trestné stíhanie a vzniesť mu obvinenie aj pre skutok zo dňa 29.09.2015, pričom neexistoval žiaden zákonný dôvod, aby prípad vyšetroval vyšetrovateľ Inšpekčnej služby MV SR, ktorý začal trestné stíhanie až dňa 04.12.2015, a to podľa názoru odvolateľa, z dôvodu, že sa úmyselne vyčkávalo za skončením trestného stíhania na Okresnom súde Humenné, a preto jednoznačne išlo o účelový, neprípustný postup. Vyjadril názor, že príslušné ustanovenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavy SR a Trestného poriadku mu ako obvinenému garantujú právo na spravodlivý proces, ktorý, okrem iného, zahŕňa aj právo byť stíhaný za všetky známe trestné činy v jednom konaní. Preto predmetné trestné stíhanie vedené Inšpekčnou službou MV SR nemožno v žiadnom prípade považovať za spravodlivé a zákonné. Postup vyšetrovateľa Inšpekčnej služby MV SR považoval odvolateľ za rozporný aj s čl. 36 ods. 2 písm. c/ Organizačného poriadku MV SR, podľa ktorého sekcia kontroly a Inšpekčnej služby ministerstva na úseku inšpekčnej služby prijíma trestné oznámenia, ak je podozrivý policajt, vybavuje ich podľa Trestného poriadku, odhaľuje a dokumentuje trestné činy spáchané policajtmí, ako aj trestné činy, zo spáchania ktorých je podozrivý policajt aj v prípade, ak k spáchaniu trestného činu došlo pred vznikom služobného pomeru, z čoho odvolateľ vyvodil záver, že inšpekcia mala oprávnenie stíhať len policajtov, a to len počas ich služobného pomeru, alebo ak policajt spáchal trestný čin pred vznikom služobného pomeru, a pretože obžalovaný už policajtom nie je, inšpekcia nebola príslušná na vyšetrovanie v prejednávanej veci. Vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam odvolateľ namietal, že nemohol poškodenú počas noci stále držať, pretože v tom čase minimálne raz tak on, ako aj poškodená boli na WC, okrem toho v tom čase, keď mal poškodenú stále držať, používal internet, o čom svedčí podrobný výpis hovorov z jeho telefónu, preukazujúci jeho pripojenie na internet dvakrát o 02.42 hod. a 03.52 hod. Poukázal na to, že keď sa ráno zobudil v kritický deň t.j. 30.09.2015, poškodená bola v kuchyni, vrátila sa do bytu po tom, čo bola vyvenčiť psa, odišla do práce, spoločne boli na obed, kúpil jej darček, odviezol poškodenú na zumbu, čakal na ňu, kúpil jej cigarety, vrátil sa s ňou do bytu, varil jej večeru, za čo ho poškodená chválila a potom mali na sedačke pohlavný styk, kamarát ho potom odviezol domov. V podstate z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na základe takto podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a po takomto preskúmaní dospel k nasledovným záverom.

V posudzovanej trestnej veci bolo pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie takmer v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ust. § 2 ods. 10 Tr. por. pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Krajský súd však považoval ešte za potrebné prečítať podstatný obsah trestného rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/2/2014 zo dňa 09.10.2014, podstatný obsah s tým súvisiacej poštovej doručky poštového doručovateľa, z ktorej vyplýva dátum doručenia spomínaného trestného rozkazu obžalovanému, podstatný obsah rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/2/2014 zo dňa 23.01.2018, obsah odpovede na lustráciu v registri priestupkov, a preto dokazovanie v tomto smere na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného doplnil.

Aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na obsah vykonaných dôkazov, bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, sa stal, a že ho spáchal práve obžalovaný.

Hoci obžalovaný spáchanie skutku kladeného mu za vinu poprel, popisujúc priebeh sporných udalostí zo dňa 29.09.2015 a 30.09.2015 v podstate tak, ako je to uvedené v jeho odvolaní, je zo spáchania stíhaného skutku usvedčovaný najmä výpoveďou poškodenej X.j, v spojení so závermi znaleckého dokazovania z odboru psychológia, v rámci ktorého znalec - psychológ vyšetril tak obžalovaného, ako aj poškodenú.

Poškodená opakovane v podstatných rysoch zhodne tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, priebeh sporných udalostí z 29. a 30. 09. 2015, popísala, preto ani krajský súd nemal dôvod jej výpovedi neveriť. V tejto súvislosti obhajoba poukazovala na výpoveď poškodenej z 21.10.2015 v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné sp. zn. 3T/190/2015 namietajúc, že táto jej spomínaná výpoveď je diametrálne odlišná v porovnaní s jej výpoveďou v prejednávanej veci a vyskytujú sa v nej veľké rozdiely. Aj keď nepochybne ide o dôkaz vykonaný v inej trestnej veci, a to pred začatím trestného stíhania v prejednávanej veci, vzhľadom na to, že by mal vyznieť v prospech obžalovaného považoval krajský súd za potrebné sa aj s týmito námietkami obhajoby vysporiadať.

Podľa názoru krajského súdu ani výpoveď poškodenej zo dňa 21.10.2015 v žiadnom prípade nie je diametrálne odlišná od tvrdení poškodenej v prejednávanej veci a v žiadnom prípade rozdiely v jej výpovediach nemožno hodnotiť ako veľké, teda podstatné, ktoré by spochybňovali pravdivosť jej tvrdení v prejednávanej veci. Poškodená vo všetkých štyroch svojich výpovediach, ktoré učinila s určitým časovým odstupom, tvrdila, že obžalovaný ju v kritický deň opakovane udrel otvorenou dlaňou, hrdúsil ju (aj keď poškodená použila výraz škrtil, o škrtenie by išlo v prípade, ak by páchatel' pri tejto činnosti použil nejaký predmet, k čomu v prejednávanej veci nedošlo, a keďže z jej výpovedí je zrejmé, že obžalovaný ju držal pod krkom rukami, nepochybne mala na mysli hrdúsenie, túto výrazovú nepresnosť však nepovažoval krajský súd za dôvod pre zmenu napadnutého rozhodnutia, keďže nemala podstatný vplyv na v zásade správne skutkové zistenia), naháňal ju okolo stola, utekala pred ním, zvalil ju na zem, odtiahol ju do spálne, kde ju držal a v byte zotrval aj napriek tomu, že ho vyzývala, aby jej byt opustil. Poškodená teda priebeh skutku opakovane zhodne v tých podstatných rysoch, ktoré tvoria podstatu skutku, popísala, a to aj napriek tomu, že medzi jednotlivými výpoveďami ubehlo určité časové obdobie. Vo veci sp. zn. 3T/190/2015, na ktorú poukazovala obhajoba, vypovedala 21.10.2015, v prípravnom konaní v prejednávanej veci dňa 20.01.2016 a 05.04.2016 a na hlavnom pojednávaní potom ešte 27.02.2017.

Je pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času si nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci, a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi, vrátane detailov časovej postupnosti spáchaného skutku. Naopak práve skutočnosť, pokiaľ by svedok opakovane aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval detailne zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení,

pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času. Odlišnosti vo výpovediach svedka predstavujú pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení za situácie, že ide o odlišnosti, či rozpory podstatného významu tak, ako to napokon predpokladá aj ust. § 264 Tr. por.

Výpovede poškodenej sa líšia len v nepodstatných detailoch, napríklad koľkokrát presne mala byť udretá (vždy ale tvrdila, že bola udretá opakovane) a v niektorých nepresnostiach ohľadom časovej postupnosti útokov zo strany obžalovaného. Vzhľadom na to, že zo strany obžalovaného išlo o konanie „bohaté“ na rôznorodosť fyzických útokov z jeho strany na poškodenú, ktorá s ohľadom na túto skutočnosť bola nepochybne v strese, trpela pocitom strachu, je pochopiteľné, že si presný počet útokov, či presné časové súvislosti, ktorú formu fyzického útoku vo vzťahu k nej, v ktorom časovom okamihu použil, presne nezapamätala.

Preto aj krajský súd nepresnosti či odlišnosti vo výpovediach poškodenej hodnotil len ako dôsledok plynutia času a zabúdania a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý jeden okamih útoku na jeho osobu a jeho časovú postupnosť v dôsledku strachu, rozrušenia, či stresu.

Navyše zo znaleckého dokazovania z odboru psychológie vyplýva, že znalec vierohodnosť poškodenej nespochybnil, poukázal len na skutočnosť, že sa vyhýba niektorým odpovediam, ktoré sú pre ňu príliš traumatizujúce s tým, že poškodená je schopná objektívne popísať okolností a udalostí, ktoré prežila, naopak obžalovaný, ako to vyplýva zo záverov spomínaného znaleckého dokazovania z odboru psychológie, je osobnosťou so zvýšenou tendenciou k skresľovaniu skutočností s tým, že v jeho prípade ide o osobu nezrelú, priam až infantilnú, podozrievavú, so sklonmi k žiarlivosti, a to najmä pod vplyvom alkoholu, ktorej tolerancia v interpersonálnych vzťahoch je limitovaná, čo pri veľkom emočnom vypätí môže viesť k prejavom porúch adaptability, impulzivity.

To potom znamená, že zo záverov znaleckého dokazovania z odboru psychológie relevantné skutočnosti, ktoré by pravdivosť tvrdení poškodenej znižovali alebo spochybňovali, nevyplývajú, naopak obžalovaný je podľa nich osobou, ktorý má tendenciu prežiť skutočnosti skresľovať a spôsob spáchania skutku zodpovedá vyššie rozvedeným osobnostným vlastnostiam obžalovaného za predpokladu, že koná pri veľkom emočnom vypätí (zo znaleckého dokazovania nevyplývalo, že by v osobe obžalovaného primárne malo ísť o agresívnu osobnosť).

Nie je možné taktiež prehliadnuť, že obžalovaný sa preukázateľne v inej veci voči poškodenej dopustil trestného činu ublíženia na zdraví, teda aj keď ide o osobu primárne v bežnej situácii nie agresívnu, v emočne vypätej situácii je schopný poškodenej ublížiť.

Pokiaľ obhajoba spochybňovala skutkový záver súdu prvého stupňa, že obžalovaný mal poškodenú stále držať, keďže preukázateľne, ako to vyplýva z podrobného rozpisu hovorov, sa v noci okolo 03.00 či 04.00 hod. opakovane pripájal na internet, čo znamená, že poškodenú nemohol stále držať, a to aj preto, že napríklad minimálne raz bol na toailete, k tomu krajský súd uvádza, že toto vyjadrenie poškodenej je nutné chápať v kontexte s ďalšími jej tvrdeniami, keď na hlavnom pojednávaní uviedla, že potom, čo ju obžalovaný odtiahol do spálne, prestala klásť aktívny odpor, aby sa obžalovaný upokojil a následne zaspala. Je nepochybne zrejmé a pochopiteľné, že pokiaľ poškodená spala, nemohla vnímať, či ju obžalovaný držal alebo nie a pokiaľ tvrdila, že ju držal stále mala tým na mysli určitý čas (podľa jej ďalšieho vyjadrenia na hlavnom pojednávaní - dosť dlho) a v čase, keď bola v bdelom stave a keď túto skutočnosť vnímať mohla. Preto skutočnosť že obžalovaný v čase, keď poškodená spala, sa pripájal na internet, či išiel na toaletu a teda ju držať nemohol, nemá vplyv na pravdivosť jej tvrdení, že v čase, keď realitu okolo seba vnímala, ju obžalovaný držal a to dosť dlho a stále až kým nezaspala. (Skutočnosť, že na toailete bola aj poškodená z vykonaného dokazovania nijakým spôsobom nevyplýva, tvrdí to len obžalovaný, poškodená túto skutočnosť neuvádzala, pritom ani krajský súd, ako to už bolo vyššie uvedené, nemal dôvod jej neveriť a aj keby tomu tak bolo, nič to nemení na vyššie uvedenom, že obžalovaný držal poškodenú stále až kým nezaspala.)

Taktiež pokiaľ obhajoba vyjadrovala pochybnosti ohľadom pravdivosti tvrdení poškodenej, z dôvodu, že táto po tom, čo bola obžalovaným obmedzovaná na osobnej slobode, ráno po prebudení odišla vyvenčiť psa, následne sa vrátila do bytu v podstate k agresorovi, ktorý ju mal predtým napádať, k tomu krajský súd uvádza, že vysvetlenie aj tejto situácie z výpovedí poškodenej vyplýva. Poškodená totižto uvádzala, že sa v určitom štádiu útokov zo strany obžalovaného prestala aktívne brániť, chcela,

aby sa upokojil, mala strach, bála sa, ich vzťah chcela ukončiť postupným obmedzovaním kontaktov, keďže sa bála agresivity zo strany obžalovaného. Skutočnosť, že poškodená sa bála agresívnych reakcií obžalovaného, rezignovala na útoky z jeho strany, aby sa ukludnil a viacej ju nenapádal, nijakým spôsobom nevyvoláva pochybnosti o jej tvrdení. Napokon aj psychológ sa v tomto smere vyjadril, že poškodená je neistá, nerozhodná, zápasí s pocitom viny, je ovplyvniteľná, ľahko sa stotožňuje s osobou, ktorá ju napáda, má tendenciu naviazania sa na niekoho, čo by mohlo odôvodniť jej zotrvanie v konfliktnom vzťahu. Preto skutočnosť, ako to už bolo vyššie naznačené, že poškodená hneď ráno po tom, čo už nebola obžalovaným obmedzená, nešla podať naňho trestné oznámenie a ďalej v konfliktnom vzťahu pokračovala, pochybnosti o pravdivosti jej tvrdení nevyvoláva.

Súd prvého stupňa teda, ako to už bolo vyššie uvedené, skutok správne ustálil a správne ho aj právne kvalifikoval. Obžalovaný tým, že poškodenej bránil užívať osobnú slobodu a pri spáchaní tohto činu použil násilie a zároveň neoprávnené zotrval v obydľí poškodenej sa dopustil zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák.

Pri posudzovaní výroku o treste prihliadal krajský súd najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zák., ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zák., a to ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, ako aj odradenie iných od páchania trestných činov a vyjadrenie morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou.

Obžalovaný ju v mieste trvalého bydliska hodnotený len všeobecne s tým ale, že obec neeviduje žiadne prejednávanie priestupkov, ktorých by sa mal obžalovaný dopustiť, komisiou verejného poriadku. Zamestnávateľ obžalovaného, a to Okresné riaditeľstvo PZ Vranov nad Topľou, pri charakteristike obžalovaného konštatoval, že obžalovaný dodržiaval služobnú disciplínu a pravidlá služobnej zdvorilosti, počas pôsobenia v policajnom zbore bol viackrát disciplinárne odmenený i opakovane disciplinárne potrestaný, a to aj za fyzické napadnutie inej osoby, pretože sa nezúčastnil previerok, vulgárne nadával, nedodržiaval postup policajta pri realizácii dopravnej nehody, včas sa nedostavil na miesto pracoviska z dôvodu, že predtým v čase svojho osobného voľna požil nadmerné množstvo alkoholických nápojov. Z lustrácie v evidencii priestupkov vyplýva, že obžalovaný sa doposiaľ žiadneho priestupku nedopustil. V odpise registra trestov má obžalovaný dva záznamy, oba sú však z času po spáchaní skutku v prejednávanej veci, preto zhrnúc vyššie uvedené obžalovanému poľahčovalo, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život (§ 36 písm. j) Tr. zák.) ale keďže sa v prejednávanej veci dopustil dvoch trestných činov je nutné v jeho prípade konštatovať príťažujúcu okolnosť vyplývajúcu z ust. § 37 písm. h) Tr. zák.

U obžalovaného bola teda zistená rovnováha poľahčujúcich a príťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Tr. zák.

Keďže obžalovaný sa v prejednávanej veci dopustil dvoch trestných činov, bolo potrebné ukladať mu súhrnný trest podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 41 ods. 1 Tr. zák., teda podľa prísnejšie trestného trestného činu, ktorým v prejednávanej veci je zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého je možné páchatel'ovi takéhoto trestného činu uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 3 do 8 rokov a keďže, ako to už bolo vyššie uvedené, bola u obžalovaného zistená rovnováha príťažujúcich a poľahčujúcich okolností, nebolo potrebné už potom dolnú ani hornú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby postupom podľa § 38 Tr. zák. ďalej upravovať.

Krajský súd sa ale ďalej musel vysporiadať s otázkou, či obžalovanému nie je potrebné ukladať aj súhrnný trest odňatia slobody tak, ako to urobil súd prvého stupňa, vo vzťahu k predchádzajúcemu odsúdeniu obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/190/2015 zo dňa 11.12.2015. Vzhľadom na to, že skutku v prejednávanej veci sa obžalovaný dopustil dňa 30.09.2015 a vo veci 3T/190/2015 v dňoch 03.10.2015 a 16.10.2015, pričom v naposledy uvedenej veci bol trestný rozkaz obžalovanému doručený 17.12.2015 je zrejmé, že ide o zbiehajúce sa trestné činy a v zásade by bolo potrebné za ne obžalovanému ukladať súhrnný trest.

Avšak podľa § 42 ods. 3 Tr. zák. ustanovenie o súhrnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený, alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Z trestného rozkazu Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/190/2015 zo dňa 11.12.2015 plynie, že týmto rozhodnutím bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 15 mesiacov. Spomínané rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.12.2015, čo znamená, že skúšobná doba v rozsahu 15 mesiacov obžalovanému začala plynúť dňa 18.12.2015 a uplynula 18.03.2017. Keďže Okresný súd Humenné po skončení skúšobnej doby nerozhodol, či odsúdený sa v skúšobnej dobe podmienčného odsúdenia osvedčil alebo nie, bolo úlohou súdu prvého stupňa s ohľadom na znenie ust. § 42 ods. 3 Tr. por. posúdiť ako predbežnú otázku podľa § 7 ods. 1 Tr. zák. (primerane R 8/1975), keďže nejde o posudzovanie otázky viny, či toto odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený. Vzhľadom na to, že ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, sa obžalovaný v skúšobnej dobe podmienčného odsúdenia trestným rozkazom sp. zn. 3T/190/2015 neopustil žiadneho trestného činu ani priestupku a z obsahu spisov nevyplývajú ani žiadne negatívne poznatky o inom správaní obžalovaného, ktoré by malo zakladať premenu podmienčného trestu odňatia slobody na trest nepodmienčným, bola na mieste úvaha, že toto skoršie odsúdenie obžalovaného je takej povahy, že sa naňho hľadí, ako keby nebol odsúdený, čo by znemožňovalo ukladať obžalovanému súhrnný trest vo vzťahu k tomuto odsúdeniu.

Súd prvého stupňa ďalej prehliadol, aj keď táto skutočnosť minimálne z lustrácií či už Ministerstva spravodlivosti SR alebo Generálnej prokuratúry SR plynie, že voči obžalovanému sa viedlo na Okresnom súde Vranov nad Topľou ďalšie konanie pod sp. zn. 2T/2/2014. Z rozsudku už spomínaného Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/2/2014 zo dňa 23.01.2018, ktorý je napokon založený aj v spise Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/190/2015 plynie, že obžalovaný bol uznaný vinným aj z prečinu zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorého sa dopustil dňa 09.12.2012, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 15 mesiacov, zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať štátnu službu príslušníka policajného zboru a vykonávať funkciu verejného činiteľa v orgánoch verejnej správy na dobu 3 rokov a taktiež podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/190/2015 zo dňa 11.12.2015. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.01.2018.

Aj Okresný súd Vranov nad Topľou pri ukladaní tohto trestu, keď už teda dospel k záveru, že sú tu podmienky pre ukládanie súhrnného trestu, mal sa ako s predbežnou otázkou vysporiadať s už vyššie naznačeným charakterom predchádzajúceho odsúdenia a rovnako tak s ohľadom na vyššie uvedené mal dospieť k záveru, že na ukládanie súhrnného trestu nie sú splnené podmienky, pretože predchádzajúce odsúdenie je takej povahy, že sa na obžalovaného hľadí, ako keby nebol odsúdený. Okresný súd Vranov nad Topľou teda aj z tohto dôvodu nepostupoval správne, keď obžalovanému ukladal súhrnný trest vo vzťahu k jeho predchádzajúcemu odsúdeniu trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/190/2015.

Okresný súd Vranov nad Topľou nepostupoval správne aj z dôvodu, že trestný čin, ktorého sa obžalovaný dopustil vo veci sp. zn. 2T/2/2014, nie je vo vzťahu k trestným činom spáchaným vo veci 3T/190/2015 zbíhajúcim, a to z dôvodu, že aj keď ho obžalovaný spáchal 09.12.2012, teda pred doručením trestného rozkazu vo veci sp. zn. 3T/190/2015, zbíhanie týchto trestných činov prerušuje doručenie trestného rozkazu sp. zn. 2T/2/2014 zo dňa 09.10.2014 obžalovanému dňa 28.10.2014. Tento trestný potom rozkaz prerušuje zbíhanie trestného činu spáchaného v už spomínanej veci sp. zn. 2T/2/2014, ako aj trestných činov či už vo veci 3T/190/2015, alebo aj vo veci 1T/118/2016, teda v prejednávanej trestnej veci.

Krajský súd rozhodujúc v prejednávanej veci však nie je oprávnený naprávať chyby, ktorých sa dopustil Okresný súd Vranov nad Topľou vo veci sp. zn. 2T/2/2014 a musí vychádzať z právneho stavu, ktorý bol týmto, aj keď nesprávnym, rozsudkom založený. Vzhľadom ale na to, že trestný čin, ktorého sa obžalovaný dopustil v prejednávanej veci nie je zbíhajúcim sa trestným činom vo vzťahu k trestnému činu, ktorého sa dopustil vo veci 2T/2/2014, pretože ich zbíhanie prerušuje doručenie trestného rozkazu

v naposledy spomínanej trestnej veci dňa 28.10.2014, nebolo možné obžalovanému ukladať súhrnný trest k rozsudku sp. zn. 2T/2/2014, ale bolo potrebné ukladať mu trest samostatný (primerane B 1/1985).

Preto krajský súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a obžalovanému uložil trest samostatný len za skutok, ktorého sa dopustil v prejednávanej veci.

Hodnotiac jednotlivé vyššie naznačené hľadiská ukladania trestov, majúc na zreteli aj spomínaný účel trestu, dospel krajský súd k záveru, že trest na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 3 rokov je trestom tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, teda tak na nápravu obžalovaného, ako aj ochranu spoločnosti, vrátane poškodenej, primeraný.

Vzhľadom na to, že pred spáchaním trestných činov v prejednávanej veci obžalovaný nebol právoplatne odsúdený, po dobu takmer troch rokov od spáchania trestných činov, za ktoré bol právoplatne odsúdený, sa po tomto odsúdení nedopustil žiadneho ďalšieho trestného činu a ani priestupku, dospel krajský súd k záveru, že nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody nebude na mieste a na nápravu obžalovaného, ale aj ochranu spoločnosti bude postačovať hrozba výkonom trestu odňatia slobody, preto výkon uloženého trestu obžalovanému podmiennečne odložil, ale vzhľadom na to, že ide o trest trojročný zároveň v súlade s ust. § 51 ods. 1 Tr. zák. uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Napokon výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložil už súd prvého stupňa, a keďže odvolanie v prejednávanej veci podal len obžalovaný, v jeho neprospech odvolanie podané nebolo, nebolo ani možné rozhodnutie v jeho neprospech zmeniť.

Pri stanovovaní dĺžky skúšobnej doby krajský súd zobral na zreteľ tú skutočnosť, že oproti súdu prvého stupňa ukladal obžalovanému trest úhrnný nie súhrnný, teda trest nie za tri trestné činy, ale len za dva spáchané v prejednávanej veci, a preto uložil obžalovanému trest miernejší, s kratšou skúšobnou dobou na dva roky.

Na posilnenie účinku podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody uložil zároveň obžalovanému aj povinnosť ako súčasť probačného dohľadu spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej X. M. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydlia poškodenej.

Obžalovaný si ale musí uvedomiť, že akékoľvek vybočenie z riadneho spôsobu života, či už spáchaním iného trestného činu alebo priestupku, nedodržanie uložených povinností alebo porušenie povinností vyplývajúcich z probačného dohľadu, môže odôvodňovať rozhodnutie o tom, že podmiennečne odložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov vykoná.

K odvolacím námietkam obžalovaného je nutné ešte uviesť, že vychádzajúc zo stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 95 zverejneného v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 9/2015 je vyšetrovateľ Inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR zákonným subjektom vo vyšetrovaní alebo v skrátrenom vyšetrovaní podľa Trestného poriadku a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to aj s ohľadom na znenie organizačného poriadku Ministerstva vnútra SR, na ktoré sa odvolával v podanom odvolaní, z ktorého taktiež vyplýva, že vyšetrovateľ Inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR je príslušný stíhať páchatel'a trestného činu, ktorým je policajt. Pritom podľa názoru krajského súdu postačuje, ak páchatel' trestného činu je policajtom v momente spáchania trestného činu, aj keď neskôr policajtom prestal byť. Opak by totižto viedol k absurdným situáciám, keď vyšetrovateľ Inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR po zrealizovaní najdôležitejších ťažiskových dôkazov by musel vyšetrovanie v prejednávanej veci odstúpiť inému vyšetrovateľovi príslušného obvodného či okresného riaditeľstva PZ len z dôvodu, že medzičasom sa obvinená osoba rozhodla ukončiť svoj služobný pomer v policajnom zbore, čo by mohlo viesť k zbytočnému predĺžovaniu trestného stíhania a možným obštrukciám. Keďže takýto výklad spomínaného organizačného poriadku by podľa názoru krajského súdu viedol k absurdným situáciám, ide o výklad nesprávny, ktorý ani jeho tvorca nemohol mať na mysli.

Je treba obhajobe prisvedčiť, že trestné stíhanie je potrebné začať bez meškania. V prejednávanej veci policajné orgány najneskôr 21.10.2015, ako to vyplýva z predloženého spisového materiálu, vedeli o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že obžalovaný sa dopustil trestného činu aj 29.09.2015 napriek tomu vyšetrovateľ Inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR začal trestné stíhanie v prejednávanej veci až 04.12.2015 a obvinenie obžalovanému vzniesol 12.02.2016. Na strane druhej podľa názoru krajského

súdu nejde o časový odstup nejako zvlášť zásadný, ktorý by mal mať vplyv na zákonnosť vyšetrovateľom Inšpekcie Ministerstva vnútra vykonaných dôkazov.

Napokon záverom je potrebné ešte súdu prvého stupňa vytknúť, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezodpovedá náležitostiam, ktoré požaduje ust. § 168 ods. 1 Tr. por., keďže prvostupňový súd sa v napadnutom rozhodnutí obmedzil len na vyhodnotenie dokazovania, ktoré zrealizoval po zrušení jeho prvého rozhodnutia zo dňa 27.02.2017 krajským súdom odvolávajúc sa práve na odôvodnenie naposledy spomínaného zrušeného rozhodnutia.

Súd prvého stupňa však opomenul tú skutočnosť, že rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 27.02.2017 bol uznesením krajského súdu sp. zn. 4To/20/2017 zo dňa 08.11.2017 zrušený v celom rozsahu. Po jeho zrušení krajským súdom toto rozhodnutie už neexistuje, preto sa naň nebolo možné odvolať a bolo úlohou súdu prvého stupňa odôvodniť svoje nové rozhodnutie zo dňa 22.02.2018 tak, aby zodpovedalo už spomínanému zneniu ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prípadne aj zopakovaním dôkazov a úvah, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, a ktoré už uvádzal v prvom svojom ale zrušenom rozhodnutí zo dňa 27.02.2017.

Krajský súd však toto pochybenie súdu prvého stupňa napravil svojim rozsudkom.

Na základe vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.